

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l'isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibrería Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

HISTORIA DE UNA CONSPIRACIÓ.

UAN jo era de la policia —perque no me 'n amago, jo hi sigut guindilla— un dia 'l ministre vá cridar-me y vá dir-me:

—Conech la seva fidelitat, Sr. Orella-dreta (llavors me deya Orella-dreta) y ab vosté no gastaré gaires embuts. Aném al fet. Fa temps que la nació sent una especie de formigor, de frisança que no la deixa viure tranquila. Alguns desvergonyits diuen qu' es perque nosaltres som al candellero; pero la veritat es que la culpa la tenen tants y tants que voldrian serhi sense reparar en medis per pujarhi. Convè, donchs, que 'l país se desahogui... que l' hi surti una granellada, un floronco, qualsevol cosa... Ja sé que de moment l' ni fém mai; pero aixís se l' hi curará la frisança y al últim aixó quedarà tranquil com una bassa d' oli.

No havia de dir res més lo Sr. ministre per deixarme al corrent dels seus propòsits. Un guindilla com cal ab una insinuació 'n té prou.

Mitj' hora després ja tenia un plan.

—Demá la nació 's despertarà sobressaltada: tindrà 'l floronco... fins y baixará la bolsa.

Y á propòsit de bolsa. Aquell dia mateix vaig comensar una operació á la baixa. La caritat ben entesa principia per un hom' mateix.

Donchs sí, acompanyat de mitja dotzena de guindillas vestits tots de paisá, cap al tart vaig encaminarme á la habitació de un generalot de mala mort, que havia fet una gran part de la carrera pronunciantse en sentit liberal.

S' anomenava Muy tarde, y vivia retirat en un segon pis del carrer del Espanto.

Poch se figurava ell la sorpresa que se l' hi esperava.

Dels sis homes que duya vaig destacarne dos á la porta de l' escaleta, vaig deixarne dos més al primer pis y ab los altres dos vaig trucar al segon.

Al toch de la campaneta, vá sentirse lladrar un gos, y una veu que cridava:

—¡Sargento!... ¡Quietol!..

—¡Ho sentiu? vaig dir als meus acompanyants. A dintre hi ha un sargento... Vosaltres ho justificaréu.

Ja som dins. Un criat passa recado al general Muy tarde, y l' hi intimo en nom de la llei que 's donga prés. Vá quedar com un estaquirot: groch, inmóvil. Llavors vaig comprendre que fins anant de broma havia descubert una pista.

Mentres tant surt un neta per una porta cridant tot espantat: —Papá... Per un' altra porta surt una nena plorant. ¡Desgraciats! Lo noy anava vestit de soldat y la nena de cantinera. Lo general vá dir que aquells tra-

jes los hi havia fet fer per Carnestoltas, per assistir á un ball de criaturas. No 'm vaig entendre de chiquitas é interinament vaig fer tancar á las dugas criaturas en un quarto fosch.

—No 'm negui res general, que tot ho sé, vaig dir, presas ja aquestas primeras precaucions.

—Pregunti y l' hi respondré.

—Necessito que 'm digui ahont es aquell sargento que fá poch era aquí conspirant ab vosté.

—Ni aquí hi ha cap sargento, ni jo conspiro, señor mío.

—Llavors tindrè necessitat de registrar la casa; pero avants faré pujar á la gent que he deixat á baix, perque desitjo que aquest registre siga tot lo escrupulosos possible.

Los de baix ja havian fet presa: acabavan de detenir á un cabo de gastadors que ab l' excusa de festejar ab la criada del primer pis, era també dels de la conspiració. Naturalment, en vista de un descubrimient tant important, vaig ferio tancar en un altre quarto, sense que 's pogués comunicar ab lo general, ni dirli una paraula, ni ferli un guinyo.

Y al anar á practicar lo registre, sento un gran esbotat á l' escaleta. Surto un moment, y ¡oh fortuna! La pareja destacada en lo primer pis acabava de detenir á un tinent d' húsars que baixava y 's resistia á donarse prés. ¡Un altre conspirador! Aquella casa era un quartel.

Vaig practicar lo registre y entre altrás cosas comprometedoras, vaig trobar lo següent:

Varios exemplars de un periódich molt exaltat que 's publicava en la capital ¡*Malum signum!*

Una carta fetxada á Ginebra que deya textualment:

«Mi querido general: la cosa marcha. Liberata está poco menos que restablecida de su dolencia, y creo que antes de ocho dias nos hallaremos entre ustedes. Animarse y avise Vd. á nuestros buenos amigos de Barcelona. Le quiere de todas veras.

MANUEL.»

Ginebra, Manuel y Liberata... ¡Encare ho volen més clar? No som tant tontos los guindillas.

Prosseguint lo registre, vaig sorprendre un retrato de aquell mateix Manuel de Ginebra colcat en lo primer full de un álbun. També vaig ocupar-lo.

En lo menjador vaig trobarhi un timbal y una trompeta.

—Son las juguinas del noy, vá dir lo general.

Si, sí, per juguinas estém.

Dintre de una capsula ovalada de fusta blanca, hi havia al menos doscents soldats de plom. Prop de la capsula quatre ó circh aucas de soldats. ¡Voien encare probas més evidents?

Donchs, si senyors. Dintre de una cartera de xarol com las que usan los noys per anar á estudi, entre un Fleuri y un Manuscrit hi havia una lista de conspiradors posats per ordre alfabélich, en un cartipás del número tres.

Encare recordo 'ls noms: *Albacete, Bilbao, Calamocha, David, Enrique, Finisterre, Gallardo, Habas, Inocente, Jorge, Lopez, Moron, Navas, Orihuela,*

Perez, Quesada, Rincon, Saltillo, Trompeta, Ubeda, Vargas, Ximenez, Yarza, Zapatero.

Ja 'n vaig tenir prou. Los conspiradors s' havian valgut de un cartipás per apuntar lo nom dels compromesos. Pero á mi l' aixerit que vulga pegármela encare té de neixe, y 'l general, lo tinent de húsars y 'l cabo de gastadors, junt ab lo cos del delicté, vaig posarlos á disposició de las autoritats.

Inútil dir que ab la llista del cartipás, ván practicar-se aquella nit una infinitat de registres y detencions á granell, descubrintse nous documents comprometedors y provas evidents de que 's conspirava.

Y mentres los tribunals ordinaris y 'ls concells de guerra averiguavan lo que feya 'l cas, deyan los periódichs:

«Acaba de descubrirse una pavorosa conspiración contra las vigentes instituciones. Los conspiradores, entre los cuales se cuenta un general, un teniente de húsares y un cabo de gastadores, han sido sorprendidos con las manos en la masa. El gobierno cuyo notable celo nunca encomiaremos bastante, se propone proceder con gran energia.»

En un altre suelto deyan:

«Parece que la conspiración ayer descubierta tiene extensas ramificaciones. Los agentes de la autoridad continúan haciendo importantes capturas. En el cuartel de de D.ª Juana la Loca hay detenidos 26 sargentos.»

Y per últim—y aixó per mi era lo més important—deyan també 'ls periódichs:

«Hoy en pocas horas, los fondos públicos han bajado un dos por ciento.

»En la península reina la más perfecta tranquilidad.»

Aquí tenen una página de la mèva historia de guindilla. Tothom regoneix encare avuy que vaig prestar un gran servey al país descubrint una tremenda conspiració disfressada en las formas més ignocents.

Ab motiu de aquest descubrimient important, las garantias constitucionals ván ser suspesas: los periódichs de oposició ván morir tots á má airada: dels ilegals, qu' eran molts, alguns ván ser deportats á Fernando Miedo y 'ls demés ván emigrar voluntariament, y no hi vá haver may més cambi de ministeri, fins que 'ls ministres ván anarse morint de veils.

Y un servidor, en pago á la mèva gran perspicacia vaig rebre 'l títol de *Marqués del Cartipás.*

Per la copia:

P. K.

UNA VISITA.

RA es costum entre 'ls grans periódichs enviar redactors á fer visitas als personatjes eminents, á fi de poguer dir que beuen en bonas fonts, y tenir ben enterats als seus lectors.

Seguint la moda, LA CAMPANA que no vol ser ménos que 'ls demés, va decidir també ferne una de las sevas, y considerant que tot lo que 's refereix al mónstruo es interessant per

nosaltres, vá enviar un redactor á Madrid perque visités á Don Anton.

Lo redactor vá marxar á péu, per no fer massa gastos, y, en sent á la Cort, després de respallarse degudament, vá cumplir la seva missió visitant al mónstruo de la política espanyola.

Y aquí vá la relació de la conversa que 'ls dos varen sostenir.

Entrant en lo despaig del President, lo redactor vá saludar inclinantse: don Anton seya darrera una taula plena de papers y llibres.

Redactor.—Tinch l' honor de saludarlo, senyor.

Cánovas.—...

R.—Repetixo, senyor, que tinch l' honor de saludarlo...

C.—...

R.—Senyor...

C.—(Exasperat.) ¡Qué senyor ni que rabes! A mi no se 'm diu senyor; a mi se 'm diu eminencia, gegant, colós, pirámide... qualsevol cosa alta.

R.—Está bé montanya: tinch l' honor de saludarlo. ¿Está content aixís?

C.—(Probant inútilment de sonreure.) Si, ara veig que ho comensa á entendre: digui, ja l' hi faig l' honor d' escoltarlo.

R.—¡Oh, pal de fragata! Jo soch un humil representant de la CAMPANA DE GRACIA...

C.—Y justicia?

R.—Sí, també es campana de justicia... seca.

C.—Y hè, ¿que vol de mi? Veyám.

R.—¡Peel que m' indiqui qu' es lo que fa, qu' es lo que pensa fer y sobre tot qu' es lo que pensa desfer.

C.—(Saltant en la butaca.) ¡Caramba! ¿Qué significan aquestas preguetas? ¿Qui li ha donat á vosté, misera formiga, l' dret d' interrogarme?

R.—¡Jo pensava, senyor...

C.—¿Cóm?

R.—¡Jo, senyor, pensava...

C.—(Fora de sí.) Pero... ¿qu' es aixó de senyor?

R.—¡Ah! És veritat; peidó, globo aereostàtic.

C.—(Calmantse.) A veure si hi tornarem: continúhi.

R.—Pues, com deya, sol esplendent, no es que jo 'm pensí tenir lo dret d' interrogarlo; pero ¡qué diable! un hom' procura espavilarse pera recullir noticias. Verbi gracia... aixó de las elecciones...

C.—¡Ah! Sobre aquest assumpto si que no: diré res: están ja designats tots los candidats que han de triuñar y no vull que 'l públich remeni una materia tant delicada.

R.—Bé, ja ho suposo; pero, si al ménos sabiam algo sobre 'ls tractats pendents...

C.—¿Véu? Es igual: tampoch sortiré de la mèya reserva. Lo govern farà lo que l' hi acomodi sense escoltar á ningú, perque, per mi, que miro las qüestions per sobre de todas las miserias humanas, los interessos de la nació no significan res. No 's cansi, no 'n sabra una paraula.

R.—Es molt just, cúpula d' iglesia. La circumspecció es un gran element de govern. Tal vegada sobre lo únich que vosté no tindrà reparo en explicarse, es referent á lo que 's diu de la oposició contractada per vosté...

C.—¡Ca barret! Menos. ¡Pues no faltaria més sino que jo descubris aquesta conxorxa, explicant qu' estich ayngut ab en Serrano y que tot lo que ha succehit y succehirá ho pastelejém: tots dos! Precisament aquí es ahont seré més impenetrable.

R.—Bé, palmera de dátils: té molta rahó en serho; pero 'no 's pot sapiquer, al ménos, qu' es aixó que diuen de divergencias en lo seno del ministeri?

C.—¡Tot es mentida! Y per altra part ja compendré vosté que no 'm convé divulgar que 'n Romero está á mata y degolla ab en Pidal y en Quesada; que 'n Silvela esgarrapa á 'n en Romero; que l' Elduayen fa la cara de pomas agres; que... pero en fi, no 's escarrassi; sápigá que lo que diatre 'l ministeri passa, dintre 'l ministeri queda.

R.—¡Bén xafat! Lo deber capital d' un primer ministre es ser ben reservat y conservar la disciplina, al ménos en apariència. (Alsantse) Vamos, gracias; ja sé tot lo que desitjava sapiquer, senyor.

C.—(Sorprès.) ¡Cóm!

R.—(Disposantse d' sortir.) Si senyor, sense adonar-se'n, ha dit tot lo que no volia dir, senyor.

C.—(Inflantse per moments.) ¡Mil llamps! ¿Altra vegada sortim ab lo senyor?

R.—¡Vaya, senyor! ¿y pues?

C.—(Perdent l' oremus.) ¿Més encara? Inmediament passim la porta...

R.—(Sortint.) Abur senyor, hasta més veure.—

Lo mónstruo no vá poguer més: no sabia que l' hi passava, los tentes l' hi queyan, y mentres lo nostre redactor tocava pirandó á pas gimnástich, l' altre infelís se recargolava per la poltrona, espeternagant de dents, demanant auxili y tirant tiros en l' ayre.

FANTÁSTICH

Lo Brusí ha descubert l' existencia de una circular secreta contra la premsa. Es un document preciós que fa morir de gust. En virtut de las ordres comunicadas pel ministre, 'ls governadors donarán garrot á tots los periódichs que molestín al govern.

La primera vegada 's contentarán ab una advertencia perque no digan que es pega sense avisar.

La segona vegada, una multa petita, res: una multa que no baixi de 500 pessetas y que podrá arribar fins á 5.000.

Y á la tercera, suspensió. Es á dir la pena de mort.

Vostés dirán:—Pero senyor, ¿qué per ventura no hi ha lleys que protegeixen á la premsa en l' us del seu dret?

De lleys n' hi han tantas com vulgan, lleys que amparan la libre emissió del pensament y la legitima possessió de la propietat... Pero per damunt de la llei y per dessobre de tot hi ha en Cánovas... hi ha 'l mónstruo.

Lo mónstruo, de lleys ne devora cada dia una dotzena.

Goberna 'l mónstruo y per forsa han de succehir grans monstruositats.

L' estanquer de Vinaroz Batista Bober, havia sigut capitá de voluntaris durant la guerra civil.

Item més: quan la intentona de Sant Carlos de la Rápita, ell vá contribuir en primer terme á la captura dels principals personatjes.

Donchs bé, ha pujat lo govern de 'n Cánovas y lo primer que ha fet ha sigut donarli las dimissorias, com si l' hi volgués demostrar que un bon patriota no serveix ni per vendre puros.

En aquesta terra per fer fortuna, s' ha de fè 'l caril. Si l' estanquer de Vinaroz hagués anat ab los carlins, á horas d' are potser seria administrador de rendas estancadas.

Per tot arréu del mon, los partits conservadors serveixen per conservar.

Aquí á Espanya, per ser diferents en tot, no serveixen més que per destruir.

Lo partit conservador de 'n Cánovas ha destruit als ajuntaments, ha destruit los articles de la llei de reunions públicas, aplicables á tots los ciutadans... y últimament, no 'n tenia prou, y ha destruit també la tranquilidat del país, descubrint conspiracions y sembrant per tot arréu l' alarma y 'l malestar.

Ja ho veuen, un govern conservador es una ganga... per las mateixas classes conservadoras.

Lo jutje municipal de Rubí ha condemnat al vicari Mossén Reig á la pena de dotze dias d' arrest y xeixanta pessetas de multa, per haver interromput un enterro civil, insultant á las personas que acompanyavan al cadáver.

Mossen Reig tingui entés:

ja era casi necessari

escarmentar á un vicari

per exemple dels demés.

Passan ja de cent los periódichs de provincias adherits á la protesta de la premsa.

No ho duptin.

A la premsa poden perseguirla tant com vulgan; pero al cap-de-vall, la premsa premsará al govern.

Plan de govern:

Inquietar á la fiera... burxar, burxar y burxar, fins que la fiera s' hi torni. En qual cas ja tenim un pretext per aniquilarla.

Are no més falta saber quin es lo plan de la fiera.

—¿Qué cosa es gobernar?

Un Liberal:—Protegir á tothom.

Un Conservador:—Perseguir á tothom.

Y are 'l país, si pot, que trihi.

Se preparan midas extraordinarias contra l' esperit liberal y sobre tot contra la premsa.

Confessém que 'l govern de D. Anton es lo més deliciós que hi ha y que puga haverhi.

Reuneix als núvuls, los acumula, 'ls espesseix. Lo cel se tapa... Se sent un tró.

Y surt D. Anton y crida y gesticula contra la tempestat.

A Arcos (Andalucía) han destituhit un diputat provincial republicá, reemplasantlo per un conservador, al qual se l' hi e-tá seguint una causa criminal per falsificació y abusos electorals.

Aquestos son los que convemen.

Per fer eleccions, la nata.

Lo dissete al dematí deya 'l Liberal de Madrid:

«Ayer (divendres) bajó la bolsa.

»El susto lo produjeron ciertas ventas que hicieron de improviso algunos hombres de ideas conservadoras.»

L' endemá á la nit se descubria una conspiració.

Y are no 's creguin que 'ls conservadors que 'l dia avants havian anat á la Bolsa á vendre paper, ja sabian que l' endemá s havia de descubrir una conspiració.

No senyors, de cap manera. Los conservadors son gent molt formal, y no s' atreviria á trafiquejar ab las desgracias de la patria.

CARTAS DE FORA.—Los misionistas han arribat á Sitges. Vá anarlos á rebre á la estació una professó ab lo Sant Cristo gros D' ella formavan part los noys y noyas de las escuelas públicas, las confrarias, lo clero y una minoria del Ajuntament presidida per l' Alcalde primer y acompanyada de serenos, agutzils y guardia-civil. L' Alcalde de Sitges mereix que l' Sr. Pidal lo tinga present y que á la primera fornada 'l nombri sagristá honorari.

M' escriuhen de Vilavert dihent que un predicador ha desarrolat desde la trona 'l següent tema moral-religiós: «Es més criminal blasfemar de Déu que matar als pares.» Ja ho veuen: no sols á Madrid hi ha monstruos; en una població tant petita com Vilavert també n' hi ha.

A Sant Feliu de Guixols vá ser sorprès un jove que cassava sentse llicencia y en temps de veda. Lo jove y cinch gossos van ser posats á disposició del jutje municipal de aquella vila. Al cassador van castigarlo segons llei; pero n' hi havia poch y 'ls cinch gossos van ser condemnats á mort. Se ignora si se 'ls vá executar en garrot vil. De todas maneras lo jutje municipal de Sant Feliu de Guixols obra nous horizons á la ciencia de administrar justicia. Lo govern está actualment preocupat estudiant la creació de un nou ordre de magistrats en l' escala judicial. Aixís com hi ha mejes y manescals, sembla que aviat tindrem jutjes per las personas y jutjes per las bestias. Al jutje de Sant Feliu lo nombrarán jutje dels gossos.

LO CASAMENT DE LA RE... ETC.

POEMA EN CINCH CANTS

CANT PRIMER.

Ell era un jovenet d' ánima altiva, ella era una noyeta sonrosada. (No posaré 'ls seus noms, perque ja 'm consta que 'ls que aixó legiran la saben llarga.)

Cada nit quan la lluna ó las estrelles mostravan en lo cel sa claror pàlida, ella y ell ab paranas de ternura los afanyes de son cor se relatavan.

—Tú serás—l' hi deya ell,—la mèva esposa: tinch ta imatge grabada al fons del ánima, y á pesar dels pesars, hermosa, t' juro que un dia t' duré al peu del ara santa.

—¡Ah!—deya ella,—amor mèu, ¡si tú sabias lo ditxosa que 'm fas ab las paraulas! ¿Me promets que jamay vindrá á ferirme ton olvit, ton perjuri ó ta inconstancia?

Lo galán no tornava cap resposta; sas mans las de la nena triuravan y un pató, rellicant sobre dos llavis, ressonava alegroy, volant per l' aire.

CANT SEGON.

¡Nangananch! Las campanas tocan, pero no es á festa sino á guerra, á somatén: no hi ha casament: hi ha llenya.

Quan los nuvis ja tenian casi bé las cosas llestas, ab lo pis ben arreglat y 'l seu llit y calaixera, la trompeta de la fama (¡malvinatge la trompeta!) ha escampat per tot arréu novas horribles; tremendas: —«Hi ha carlins á la montanya; »hi ha tiros á Cartagena, »la patria corra perill; »¡au, minyons, tots á la guerra!»—

Y 'l jove, ab lo cap tot baix, deixant la núvia soleta, —No 'm caso, l' hi diu anánten; per ara hi ha massa empentas.

CANT TERCER.

Passaren molts dias, molts mesos, molts anys: lo de Cartagena ja ha anat á can Taps, los carlins tots calian cobrant del Estat, ell encara es jove, ella... més que may.

—Y donchs? l' hi diu ella; ¿quin pensament fas? Ara que hi ha calma, y sossego y pau,

perque no compleixes lo que 'm vas jurar?
—Oh!—murmura 'l jove, que á través dels anys ha après una mica de filosofar,— no vasis depressa, tot s'arreglará:
¿qué 'ns falta avuy dia? ¿qui 'ns fa embolicar? Calma, nena, calma; per tot hi haurá espay.—
Cada nit se troban, cada nit se 'n van á da una volteta repenjats del bras: prou ella l'incita parlant de casar; prou l'hi fa memoria d'un deute sagrat; lo jove tot serio contesta xiulant: —Calma, nena, calma; tot s'arreglará.

CANT QUART.

Una tarde 'ls dos joves se topan.
—Oy, diu ell, vens molt bé; ¿que no ho sabs? L'oncle Anton s'ha enterat de que 't rondo y... ¡m'ha armat un escándol! ¡la mar!
—¿Qué t'ha dit?—Que no vol que t'estimi, que no vol que 't deturi per res, que no vol que jo 't miri la cara, ni la esquena, ni 'ls brassos, ni 'ls peus.
—¿Y serás tú capás d'olvidarte de qui tant per tú ha fet y ha plorat?
—¡Vols callar! Justament perque l'oncle tant s'hi oposa... ara 'm vaig á casar.
—¡Es possible!—Prepara 'ls teus xismes, que no vull que aixó duri més temps.
—¿Es á dir que al fi aném á casarnos?
—Desseguít; la senmana que vé.—

CANT QUINT.

(Per causas qu'están demunt de la seva voluntat, l'autor s'ha vist obligat á callar aquí y posar punt Si pot ser, més endavant quan estiguem més de flemma, acabarem lo poema publicant lo darrer cant.)

C. GUMÁ.

N cop descuberta la conspiració, los periódichs conservadors han demanat que s'apliqués als conspiradors tot lo rigor de las lleys.

No hi tinch res que dir. Quan se demostri que 'ls detinguts conspiravan, que se 'ls castigui.

Y que no 's contentin ab los conspiradors actuals: tothom que conspiri ó haja conspirat que la pagui.

En Martínez Campos per lo de Sagunto.

Y en Cánovas per lo de Vicálvaro y 'l programa de Manzanares.

¡Y encare dirán del govern!

Una vegada publicat lo decret electoral assegaran los seus amichs més íntims que farà entendre á tots los governadors que 'ls cal abstenirse de qualsevol acte de parcialitat.

Per supuesto; 'l decret electoral no sortirà mentres hi haja un ajuntament d'oposició ó un elector enemich á las llistas.

Quan ningú piuli, llavors vindrá un periodo de escrupulosa legalitat, y ¡ay del governador que s'atreveixi á punxar als mortis!

Lo Pare Mon ja es á Sevilla, y per cert que 'l dia mateix que vá arribarhi vá predicar.

Si 'l pare Mon fós un periódich ja l'hi haurian posat un tapa-bocas.

Are com qu' es un jesuita, 'l govern no hi juga. Perque 'l govern es més jesuita qu' eil.

A Pontevedra ha succehit un cas com un cabás.

Lo governador tractava, com de costum, de suspendre á l'ajuntament de un poble y de durlo al tribunal, y al enviar la llista dels que havian de ser processats á l'Audiencia, vá equivocar-se, remittint en lloch de la dels regidors fusionistas, la dels regidors conservadors que tenia previnguts.

Las autoritats conservadoras han entrat ja en lo periodo del *delirium tremens*.

¿Qué me 'n diuhen de la conspiració descuberta á Madrid?

¡Caratsus! Si 'ns descuidém, los matehits revolucionaris ens la pegan!

Lo govern de 'n Cánovas ha prestat un gran servey al país, y á mi particularment un altre que may més l'olvidaré

Figúrinse que tenia un singlot afros, un singlot que no 'm podia passar de cap de las maneras.

Donchs bé, rebre 'l telégrama de la conspiració, agafar un susto de mort y pararme 'l singlot, vá ser tot hù.

D. Anton; un milló de gracias.

Ab motiu de la conspiració ha sigut registrat lo domicili del Sr. Trompeta.

¿No veuhen?

A més dels cabos y sargentos fins estava compromés un trompeta.

¡Cuidado que la cosa es seria!

¡Viva la sal y 'l salero dels governadors conservadors!

Lo de Avila, á uns obrers que demanavan feyna, vá amenassarlos ab durlos a las islas Marianas.

Está clar, ¿qui es que avuy s'atreveix á treballar?

Al que tinga semblant atreviment, pensará 'l governador d'Avila, no hi ha més que donarli gust, enviantlo á las Marianas condemnat á *treballs* forsats.

Diu un periódich de Madrid:

«En un dia no més han visitat lo ministeri de Foment setanta nou capellans.»

Quan los aucells negres s'agitan y volan jo crech qu' es que senten olor de carn morta.

Las senyoras solen enfadarse quan per qualsevol cosa algú las tracta de bestias.

Are bé; ¿sabrian dirme per qué ro s'incomoda una dona quan un home l'hi diu: ¡Qu' es mona?

Y pregunto jo:—¿La mona es bestia ó persona?

Los porchs están de enhora bona.

Lo gobein ha donat ordre de que no 's matin més tocinos.

Los porchs... Ells y 'ls conservadors que reben un empleo, casi son los únichs sers de la terra que poden estar agrahits al govern de 'n Cánovas.

Lo govern civil de Barcelona cada dia s'ompla de arcaldes de fora, que venen aquí cridats pèl governador.

Per supuesto, que totas aquestas entrevistas no tenen res que veure ab las elecciones.

No senyors, no: son entrevistas de caracter religiós, y molt propias de la Quaresma.

L'altre dia 'm deya un arcalde:

—Vinch de ca 'l governador.

—¿Y que tal?

—Res, m'hi confessat. Hi conegut que si no deya que apoyaria al candidat de oposició, no m'absoldrian y he promés apoyarlo.

—¿Y t'han absolt?

—Ja ho crech. Lo qu' es per aquesta quaresma ja tinch lo butletí... y fins indulgencia plenaria, per fer al poble tot lo que 'm donga la gana.

Deya aquest dia un telégrama:

«Se diu que 'l govern s'ha apoderat de tots los fils de la trama revolucionaria.»

¡Quina fortuna! Vels'hi aquí que si fá teixir aquets fils, ja té un drap per aixugarse las mans lo dia que caiga ó bé una mortalla, pèi dia que l'enterrin.

A casa de un dels conspiradors sembla que ván desembrirhi un pot de porcelana tot plé de sorrilla.

Lo qu' es aquest si que no s'escapa de anar á Ceuta.

¡Tenir sorrilla al escriptoril ¡Vaya un desvergonyiment!

LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA.—Car-bo-ne-ra.
- Id. 2.ª—Car-ca-mal.
- TRENCA-CLOSCAS.—Com l'anell al dit.
- ROMBO.—
C
B O C
C O N A C
C A P
C
- GEROGLIFICH.—Per malvasia Sitjes.

Han endevinat totas las solucions los ciutadans Nas de

punta inglesa y Lorito Real; n'ha endevinadas 4 Un de Xauxa; 3 A. Preta, Enriqueta C., y dos Liberals; 2 Torrebessas y 1 no més Un noy de can Tapias y Un Ampurdanés.

XARADAS.

L.

—Dos hu, tersa-prima-quarta quina noya més total,
—Ca. si ja ni 'n faig cabal ja es bèn filla de la Marta.
La culpa es del seu hu-tres que la tè massa mimada.
—Si fós mèva, garrotada perque aixis se 'n desvesés.

J. M. F. DE PETITS.

ANAGRAMA.

La mèva amiga Claudina me vá total de total una preciosa leontina que l'hi costá un dineral.

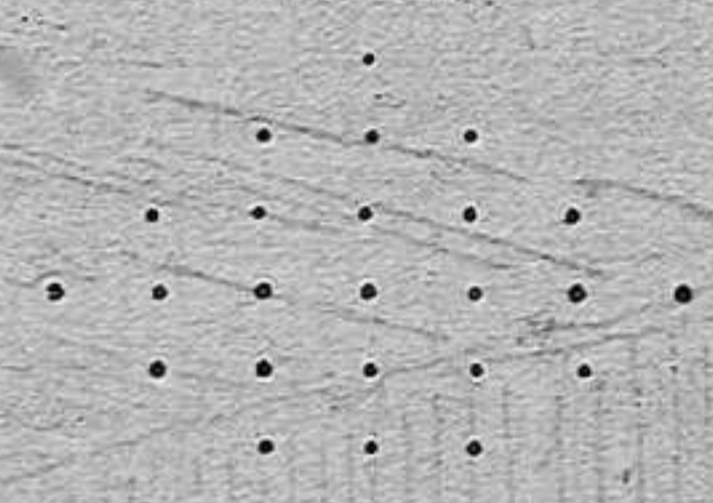
PEPET SIMPÁTICH.

CONVERSA.

—Qué has anat á buscar Angel?
—Ida y vuelta per diumenje.
—Y ahont vols anar?
—Buscabo, ja t'ho he dit.

VERBI GRACIA.

ROMBO.

Primera rat la, una consonant.—Segona, submúltiple de la cana.—Tercera, una menja d'aucellet.—Quarta, nom d'home.—Quinta, tractament extranger.—Sexta, lo qu' es cada persona.—Séptima, una consonant.

MIKO-MIKO.

GEROGLIFICH.

V
O + A
B
O
N
I + A
M
I

AGUILETA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d'insertarse, 'ls ciutadans J. B. Miró, M. M. C. Granollers, Enriqueta C., Deuhet de Reus, F. Trucas y Cristófol Crispin.

Las demés que no s'anomenan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciutadans J. B. G. Mora del Ebro; Angel Bufado, Un Pastera, Miko-Miko, Quicota Garrella, Un mosquit d'arbre, Noy Gran, y Sartorius.

Ciudadá Deuhet de Reus: Publicarém geroqlifich y sinomima.—M. M. C. de Granollers: Idem los dos epigramas.—Nas de punta inglesa: publicarém dos geroqlifichs y un rombo: respecte a lo de la senmana passada no podém precisarho per estar barrejada la carta ab los demés originals destinats á insertarse.—F. de T. Roquetas. Aceptarém ab molt gust las noticias que 'ns enviihi, sempre que tingan alguna importancia: la de aquesta senmana no val la pena.—M. S. (Reus): La noticia es molt futil; no val la pena de parlarne.—R. de la C. y G. No podém entrar en las esplicacions que 'ns demana; d'altre manera gastariam una gran part del espay que 's necessita per assumptos més interessants.—Un possibilista: Tindrém presents las observacions que 'ns fá á fi de no deixarnos sorprendre; pero lo que esta dit creyém qu' es millor deixarho, tant més aventse 'ns comunicat per persona coneguda y sent aixis que voste 's val de un pseudonim.—Ma G. Perpiñá. Ne parlarém la senmana entrant.—Conversa: Insertarém la combinació numérica.—M. Roca y R.: Publicarém lo que 'ns envia.—F. T. y R.: Juneda: Dispensi, pero de la carta que 'ns envia no 'n podém treure l'aygua clara.—Dos Liberals: Publicarém Rombo, trenca-closcas y quadrat de paraulas.—Bonifaci Malcarat. Lo nocturno está molt bé.—B. Escudé Vila: Prefeririam que 'ns enviés alguna altra cosa. Insistim en lo mateix, la poesia que obra en podernostre més que una sátira sembla un reclam.—Frare magre: Publicarém un rombo.—V. Heomey: Id. un quento.—M. R. Guantana-mó: Bona está la premsa avuy per ocuparse de certas cosas. En lo terreno particular seguirém las sévas indicacions.—M. Figuerola Aldofrin: L'article té escassa importancia.—E. G. (Torregrosa): Crech que la noticia no té prou interés.—Noy de can Tapias: Publicarém un trenca-closcas.—J. Matas y P.: Publicarém lo quento degudament traduhit.—Un pelat: Id. rombo y un geroqlifich.—Un Noyet: Id. rombo.—Sitjeta sense llana, y J. P. (Vilaverde): Quedan servits.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona, Imp. de Lluís Tasse Arch del Teatro 21 y 23.

AMLETO.—TRAGEDIA CONSERVADORA.

—Votare ó non votare .... ¡Ecco il problema!